

царството ни, би погубило милото ни отечество...

От. Иванъ.

Междусобие! (клати глава) Не междусобието, Петре, а твоята неръшителностъ ште погуби отечеството и народътъ ни... Подиръ всичко, што видя и што чу до сега по цялото царство, — двоумишъ ли се оште? Има ли оште у тебе сила да бѣдешъ спокоинъ зритель на Иванкувитъ своеволия и жестокости? Виждашъ ли? (показва му съ прѣстъ) тамъ горятъ сиромаситъ. Чувашъ ли тойзи викъ? то е викътъ и охканията на злочестиятъ български народъ... И всичко това става заради тебе, Петре. И за убийството на Асѣня и за свойтъ злочестини народътъ кълне тебе, Петре... А ти оште не се рѣшавашъ на най-светото, най-благословенното дѣло?

Петъръ (закрива лице съ ръцѣ).

От. Иванъ (жлъчно чупи ръцѣ).

О! неръшителността оште стои на лицето ти!... (клати глава) Но чувай, Петре! Ако светата Асѣнюва кръвъ не е въ състояние да повдигне ржката ти противъ убиецътъ..., ако мъжитъ и теглилата на Българскиятъ народъ не могатъ да те повдигнатъ на праведно и свето дѣло..., ако съсипванието на българското царство не те стрѣва и не може да те направи да се залувишъ за длъжността си, смили се понѣ надъ себе си, Петре! Знай, че дѣлото на Мария...

Петъръ (стрѣснѣто дига глава, разперва ръцѣ и повелително).

Спри се! Ти произнесе име, което азъ не трѣбаше никога да чувамъ... Ти тури огънь на раната ми... Дѣлото на Мария? Позоръ на Асѣнювци! позоръ на човѣчеството!... О, Боже! Асѣнюва дъштера и — убийца! убийца на татка си!... (закрива лице съ ръцѣ).

От. Иванъ.

Позоръ! и този позоръ вѣчно ште остане на Асѣнювци, ако ти не се постарашъ да очистишъ отъ него славното име на Асѣня... Асѣнювата дъштера помогна на Иванка и тласна Българскиятъ народъ въ тежка злочестина. Асѣнювътъ